

BIJ *UITSTEK*

HEIJSTEK FAMILIEBLAD

EEN UITGAVE VAN DE HEIJSTEK FAMILIESTICHTING.

Jaargang 11, nummer 3, december 2011

Voorwoord

Het bestuur kijkt terug op een fantastische familiedag op 1 oktober in Brielle. Alles werkte mee, het weer, de catering van de Baguetterie, de geweldige sfeer in de Sjoel en het pittoreske stadje Brielle. Fred en Sylvia, hartelijk dank voor de organisatie en het uitzetten van de wandeling en het regelen van de rondleiding in de kerk.

In dit nummer staan interessante aan Heijstekken gerelateerde artikelen. Jet vervolgt haar reeks over de scooterreis door de Verenigde Staten in 1975. Een verslag van de familiedag mag niet ontbreken en evenmin de fotoreportage daarvan.

Bijzonder leuk is de manier waarop Arjen zijn verloofde ten huwelijk vroeg en voor iemand van de Zeeuwse tak hebben we een cadeautje.

Naar aanleiding van de oproep om iets te schrijven wat voor bijzonders onze familieleden met het familiewapen doen, stuurde Joke van der Linden-Heijstek ons een leuk artikel met foto's.

Bram Heijstek is al lang besmet met het genealogie-virus en hij verhaalt over zijn Heijstekenspook in Rijsenhout. Fred Heistek wijdt de lezers in in de wereld van genealogisch onderzoek. Dat belooft weer veel leesplezier!

Namens het bestuur wens ik u mooie Kerstdagen en een in alle opzichten voorspoedig 2012.

Cees Heystek

Disclaimer

De redactie wijst erop dat zij niet aansprakelijk is voor de strekking of de inhoud van niet-redactionele bijdragen. Met de toezending van een manuscript draagt de auteur uitdrukkelijk de rechten over aan de redactie. Zo nodig kan door redigering de toegezonden bijdrage worden aangepast en ingekort, bij voorkeur in overleg met de redacteur. De redactie behoudt zich het recht voor om bijdragen zonder vermelding van redenen te wijzigen.

Inhoudsopgave

Voorwoord.....	2
Disclaimer.....	2
Inhoudsopgave	2
Colofon.....	2
Onze scooterreis door de Verenigde Staten in 1975 - deel 4	3
Heijstek Familiedag 1 oktober 3022 in Brielle	6
Foto's Familiedag 1 oktober 2011	8
Een echt jawoord op het toneel van Zaantheater	10
Een toevalstreffer met een geschiedenis	11
Het Heijstek-familiewapen	11
Het Heijstekenspook van Rijsenhout	12
Digitaal Genealogisch (Stamboom) Onderzoek.....	14
Nieuwe abonnees	16
Overleden	16
Geboren.....	16
Artikelen met een familiewapen.....	16

Colofon

ISSN: 1570-6966
KvK: 18064947

Onze scooterreis door de Verenigde Staten in 1975 - deel 4

Tjerk Visser en Jet van Holten maakten in 1975 een reis op scooters door de Verenigde Staten. Jet is een dochter van Johannes Albertus van Holten (nr. 1451) en Maria Henriëtte Heijstek (nr. 15266). Aangemoedigd door het artikel van Marinus Heijstek over zijn tocht op de motor door Afrika, durft Jet het aan om de belevenissen van haar reis met onze lezers te delen. Het is een omvangrijk verhaal geworden, dus dit komt in meer delen tot u. Hieronder vervolgt zij haar verslag.

Soms hebben we spijt onze warme kleren in Rochester achtergelaten te hebben, want ook vandaag (1 juni) is het zwaar bewolkt en koud. We hebben alles aan wat we bij ons hebben aan truien en truitjes met de regenpakken eroverheen. Er is een kleine moeilijkheid: we hebben bijna geen benzine meer en alle pompen zijn gesloten. We passeren pomp na pomp, *closed na closed*. Eindelijk een kleine pomp, iemand is bezig een band te plakken. Het duurt een tijd voor hij klaar is en maar kletsen ondertussen, meer tegen zichzelf dan tegen ons. Dan vragen we beleefd om benzine. Hij kijkt ons verbaasd aan. Ik ben niet de eigenaar. Uiteindelijk krijgen we toch een tank vol "gas".

Tennessee en Westelijk Kentucky zijn vruchtbaarder en dus welvarender dan de streken waar we de laatste dagen doorreden. Vooral in Kentucky zagen we hele verpauperde dorpen; 50% van de inwoners moet van de landbouw bestaan. Ha, de zon komt erdoor, het wordt nog een prachtige dag. Omdat het zondag is, eten we *pancakes* in een druk restaurantje. We raken de weg kwijt in Clarksville en worden op het oude stoffige politiebureau weer op het rechte pad gebracht. In Dover houden we een lange stop in een nationaal militair park, een slagveld uit de Burgeroorlog. Fort Henry en Fort Donelson, er is een klein museum met dia-vertoning. Er wordt heus geschoten met oude kanonnen. Verder is er een monument en zijn er picknickweiden. Het land tussen Kentucky Lake en Lake Barkley is recreatie- en natuurpark. We zien er de laatste bizons.

Arlington, Columbus. Dit laatste ligt aan de Mississippi. Hier wil ik graag overblijven om op mijn gemak de rivier te bekijken. Maar Columbus staat wel op de kaart,

maar stelt niets voor. We rijden tot aan de rivier, de weg houdt op en over grint en modder glijdend komt men aan het water. Er moet een pont varen, maar we zien hem niet, terwijl de rivier hier niet breed is. We vragen een paar vissers. O, de laatste *ferry* is al vertrokken, maar als U met Uw lichten knippert, dan halen ze U op. Dat gebeurt, samen met een oude Volkswagen met drie jongelui, na ons gearriveerd. We raken aan de praat en ze zijn verbaasd: *How is it possible*, hier helemaal met zo'n klein oud ding. Ze loodsen ons naar een motel in Sikeston. Het is 10 uur als we daar aankomen. Wij verbazen ons over het verschil in landschap. In Kentucky heuvels en bos, aan deze kant van de rivier wanen we ons in de Flevopolder.

Eén der meisjes vraagt of we zin hebben met hen mee te gaan *for a drink*. We komen terecht in een prachtig huis, vader is dominee. We maken kennis met broers en zusters, pa en ma en nog twee echtparen. Er komen koekjes op tafel, gebakken door een klein zusje. Lekker! Ze kleurt erylant. Dan worden atlassen te voorschijn gehaald, de kennissen hebben kennissen, Hollanders. Kies fèn der Mier. Ze bellen op en dan heeft Jet een heel gesprek met deze Kees van der Meer. Of we morgen soms willen aankomen. 70 km zuidwaarts, maar onze reis gaat noordwaarts. We vragen of ze weten waar Cicero ligt. We schrikken, het is een stadsdeel van Chicago, tegen het centrum aan. Laat naar bed, laat opstaan, boodschappen, een nieuwe *map*, was drogen in een *laundry*. 10 voor 12, 10 minuten voor "check" time, trekken we de deur van het motel achter ons dicht.

Vlak landschap, vruchtbare akkers, later meer heuvelachtig, brug over de Mississippi, Illinois in, een voortzetting van Missouri, honderden mijlen kaarsrechte wegen. Men houdt van schone wegen, dat maakt men duidelijk met borden "*Line for littering*". Tot nu toe stond daar \$ 25,- boete op, hier is het tot \$ 500,-. De eentonige wegen, nu en dan afgewisseld door een saai dorp of stadje, maken Jet erg slaperig. De koffie in een bruin café verandert er niets aan, de koffie is goedkoop, het tweede bakje gratis, maar het smaakt nergens naar. Daarom stoppen we vandaag maar vroeg in Nashville, een leuk stadje met 5500 inwoners. Jet duikt direct in bed. Ik maak een lange wandeling, bewonder de mooie huizen, eet iets in een cafeetje, en raak aan de praat met een ietwat tipsy ex-soldaat (was in Frankfurt). Het is een zeurkous, hij herhaalt steeds "*a Dutchman is not a German, a Dutchman is a Hollander*".

Van nu af moeten we de afstanden schatten, de kilometerteller laat het afweten. Op naar Cicero. Het wordt een reisje van ongeveer 600 km door het eentonige Illinois. Maar de zon schijnt. De lunch houden we in de berm onder een der zeldzame bomen. Het duurt lang voor we aan eten toekomen. We zitten nog maar net of er hobbelt vanuit een zijweg een tractor naderbij. De berijder stapt af voor een praatje. Vlak daarna een jongeman op een Honda-motor, dito. Vraagt ook: Hebt u pech, *can I help you?* Gesprek over van alles en nog wat.

Bij een pomp annex eethuis krijgen we een plattegrond van Chicago. Een nauwkeurige route wordt uitgestippeld via de smalle toegangswegen. Het blijkt een goede keus. Half 8 zijn we in Aurora, aan de rand van Groot-Chicago. Het centrum is nog 70 km. Het wordt drukker, maar iedereen rijdt rustig. De voorsteden rijen zich aaneen. Langs de weg ontelbare pompen, supermarkts en andere winkelgiganten. Midden in een verkeersstroom een kreet uit een open portierraam: Hup Holland! Bij het volgende verkeerslicht manoeuvreer ik naast de roeper en vraag de weg. Het is intussen donker en we kunnen de nummers van de zijstraten niet meer lezen, zodat Jet er steeds naar toe moet lopen. Het is voor ons verwarrend, de ene keer staat er een nummer, de andere keer een naam. Van de hoofdbaan af en de

donkere buitenwijken in. We slingeren door een kuil en ik merk direct dat er iets mis is. Bij een winkelcentrum gaat Jet weer informeren en ik duik onder de scooter. De klassieke kwaal: afgeknapt bouten van het achterwiel. Ik zeg er maar niets van, we naderen ons doel. We rijden stapvoets, de huizen staan een eindje van de weg af. Jet steeds over het tuinpad de veranda op om de nummers te lezen. Soms zitten er mensen in schommelstoelen, ze nemen haar argwanend op. Dit is no. 2210, we moeten naar 1634. Een rukje verder, dit is no. 1292, te ver. Hier moet het wezen, als tante nu maar thuis is. Een meisje doet open, we prevelen onze boodschap.

No, Mrs. Vandergang is not at home. Ze logeert bij een dochter, ze zal even bellen. Wat vindt tante het sneu niet thuis te zijn. Ze is de hele meimaand thuis gebleven en heeft toen gedacht: nu komen ze niet meer. Ze kan helaas niet komen, haar schoonzoon kan haar niet brengen. Maar we mogen gerust gebruik maken van haar appartement. We spreken af haar morgen te bezoeken. We krijgen de sleutel van de benedenburen, tevens eigenaren van het huis. Hier worden we eerst gastvrij onthaald. Hij is van Joegoslavische, zij van Nederlandse afkomst (Elsie v.d. Kamp). Er zijn 2 dochters, een zoon en een schoonzoon. Evenals andere Amerikanen zijn ze stomverbaasd over ons vervoermiddel. Een half uur geleden hadden we pech. Onmiddellijk moet de scooter in hun garage. We boffen, George is mecánicos. Tot 4 uur 's morgens is hij druk in de weer; dan zijn de bouten vervangen, de uitlaat gerepareerd (hij plofte) en de carburateur haarfijn bijgesteld. Geen dank en vooral geen betaling, zelfs niet voor het materiaal.

Om 9 uur zitten we bij Elsie in de keuken aan een heerlijk ontbijt. *Weer pancakes met maple-syrup*, jus d'orange, koffie. We praten honderduit. Verschillende burens hebben al gevraagd wat voor negers dat waren die gisteravond bij hen kwamen. Ze waren erg wantrouwend. Maar we zijn tenslotte gekomen voor Tante Nantje (tweede echtgenote en weduwe van Oom Gerrit van der Gang). Maar ze logeert dichtbij. De straat uit, bij het stoplicht de Roosevelt Avenue op en dan recht door tot een Texaco-station aan de rechterkant, daar rechtsaf en dan het tweede blok links. Het lijkt vlakbij, maar wij zijn nog niet gewend aan de Amerikaanse afstanden.

Ik ben ervan overtuigd dat Texaco is opgeheven of vervangen door Gulf. Jet, met de kaart in de hand, stelt me gerust. Na 3 kwartier stevig doorrijden zien we Texaco en zijn even later op het goede adres. Tante Nantje, nog kras voor haar 87 jaar, spreekt ondanks 65 jaar USA nog prima onze taal. We blijven er de hele dag, maken kennis met haar dochter (uit haar eerste huwelijk) en kleindochter. We drinken koffie en thee en eten ijs. Omdat haar dochter een party heeft aan het eind van de middag, dineren we met Tante Nan en kleindochter Linda in een restaurant. Om 9 uur vertrekken we weer naar haar appartement. De familie Covich is nog op en de jongelui inviteren ons voor een bezoekje aan het centrum. En zo suizen we even later in een grote Amerikaan over *interstate 66*, dwars over en onder alles door, in 10 minuten naar het hartje van Chicago. De verwachting een fabrieksstad te vinden wordt beschaamd. Brede schone wegen, parken met verlichte fontein en rondom reusachtige wolkenkrabbers met alle ramen verlicht. We kijken onze ogen uit. Een kerk en een watertoren zinken erbij in het niet. Hotels met een grote hal, waarin diverse winkeltjes. Parkeergarages, de een nog groter dan de andere. Het Illinois en Michigan Canal dwars door de stad. Krantenpaleizen en de wolkenkrabber van *Wrightley-Sears*. We wandelen hier en daar wat rond, rijden door chinezen- en negerwijken, uitstappen niet aan te raden volgens hen. Met een bos bloemen voor Elsie komen we om 12 uur weer thuis, waar we nog lang napraten. Na een onvolprezen ontbijt bij Elsie verlaten we deze vriendelijke familie.

We verversen olie en lopen 6 keer om een groene postbus heen, stapel kaarten in de hand. De gleuf is niet te vinden. Een dame helpt ons uit de droom. De post wordt per wijk gesorteerd en in deze bussen gedeponereerd. De postbodes bedienen van hieruit hun wijk. U moet een rode bus gebruiken. Klein oponthoud bij een kruispunt. Een zware trailer is bij het afslaan over de kofferbak van een personenauto gereden.

Eénmaal uit de drukte en op rustige landwegen hebben we keiharde wind pal tegen. We rijden in de derde versnelling. De horizon is verduisterd door stofwolken die van de akkers worden geblazen. Een geluk dat de wind

niet van opzij komt. De wolken rood stof jagen links en rechts aan ons voorbij. In Savannah worden we aangesproken en ontwikkelt zich het zoveelste gesprek. We kopen een voorraad ansichtkaarten, lang niet overal verkrijgbaar. Ontdekken ook dat de krantenjongens de kranten opgerold en met elastiekje vanuit hun *car* op het gazon gooien, weer of geen weer.

We logeren in het Palisades Motel tegenover de Mississippi. Vlak langs de rivier liggen rails. In de nacht passeren een paar reusachtig lange goederentreinen. Het is of ze dwars door de kamer rijden. Ik maak 's avonds nog een rit en wandeling door het Palisades State Park. In het motel zijn schemerlampen die met een druk op het knopje op 40, 60 of 100 Watt gesteld kunnen worden. Ook zijn er weer van die vreemde spaarpotten naast de bedden. Voor een kwartje heerlijk relaxen. Toch eens proberen. Een kwartier lang schudt en rammelt het bed. Het is niet aan ons besteed. We liggen luid te grinniken. Na nog een foto van de ossewagen en de plastic ossen voor het motel verdwijnen we de volgende morgen in noordelijke richting.

Eerste stop is Galena, 35 km verder. Wel een leuk stadje, doet een beetje Frans aan. Oude markthal, het oudste huis ter plaatse is 120 jaar oud. Een *factory*, bekend uit Karl May-boeken: kruidenierswaren in zakken en vaten, dierenvelen, geweren, munitie. Mij valt vooral de vreemde, vies roze kleur van de deuren op en ik stel daarover een vraag. Vroeger had men maar één soort verf, die men zelf maakte van dierenbloed en karnemelk. Er is nog iets te zien. Een oude versterking, een zogenaamd vluchthuis, uit de tijd van de Indianenoorlogen, met ondergrondse ruimten voor vrouwen en kinderen. De palissades voor de verdediging zijn verdwenen. Over het vluchthuis, een soort blokhut, is een bescherming gebouwd: 4 wanden en een dak. Tussen de nieuwe en de originele wanden is een ruimte van enige meters breed nu ingericht als museum met Indiase gebruiks- en kunstvoorwerpen. Er zijn sieraden, schilderijen en documenten. Ook een souvenirwinkel ontbreekt niet. *Wordt vervolgd.*

Jet van Holten

Heijstek Familiedag, 1 oktober 2011 in Brielle

We kennen natuurlijk allemaal het Den Briel van de watergeuzen (ook niet allemaal lieverdjes) en de wrede Alva, die daar zijn 'bril' verloor. Ik ken het van een schoolreisje in verband met het afscheid van de lagere school in 1960. Wij verbleven toen in een jeugdherberg en voor mij was het toen de eerste echte 'vakantie'. En nu dan terug in Den Briel voor een 'Heijstekendag'.

De Sjoel in Brielle

We waren ruim op tijd uit Nuland vertrokken en ondanks het mooie weer en de voorspellingen van Fred was het gelukkig niet druk op de weg. Dus waren we ruim op tijd bij de Jumbo en bij de Sjoel. Dit dankzij de uitstekende routebeschrijving, die ik als pelgrimganger als expert kan beoordelen.

We werden ontvangen door Fred en Cees en bijna direct aan het werk gezet: de koffie is klaar, dus zelf inschenken. Dat ging prima.

De Sjoel in Den Briel is eigenlijk een toch wel apart gebouw. Het is een joodse kerk, maar ziet er niet uit als kerk, maar meer als een zaal die je voor allerlei bijeenkomsten kan gebruiken. En dat doen wij Heijstekken dan ook op deze zaterdag.

Na de koffie heet Fred ons welkom en geeft hij ons het overzicht van het programma van deze dag.

Als eerste echter de lunch, wederom uitstekend verzorgd door Willem van de Baguetterie. Het aantal deelnemers was vandaag wat minder dan andere jaren. Jammer want het programma, de stad Den Briel en de voortreffelijke lunch vragen om een groot publiek.

Na de lunch geeft Fred een inleiding over Heijstekken in den Briel en vertelt Piet enkele anecdotes over zijn familie in Den Briel. Als je de verhalen hoort dan realiseer je je weer hoe moeilijk de mensen (en dus ook de Heijstekken) het vroeger hadden en hoe goed we het nu hebben. Hier volgt het verhaal van Piet dat hij mij heeft toegestuurd. Het verhaal is te mooi om samen te vatten: ik heb het onverkort in dit verslag opgenomen.

Toen Lodewijk Heijstek, geboren 22 november 1846, zich op 26 augustus 1869 in Hoek van Holland (gemeente 's-Gravenzande) vestigde, woonde hij in een rieten hut.

Op 8 januari 1870 verhuist hij met zijn vrouw Johanna Adriana Steehouwer naar Brielle om 24 juni 1873 weer terug te keren naar Hoek van Holland. In die tijd oefende de kerk een strenge censuur uit op haar leden. Op 27 mei werd

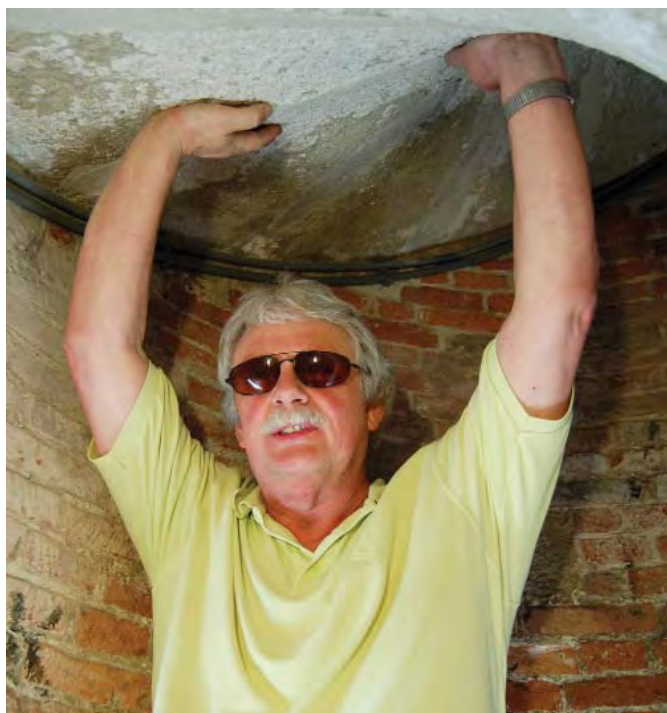

De Sint-Catharijnekerk.

Lodewijk kandidaat gesteld voor het ambt van ouderling. Een lid van de kerkenraad had hier bezwaar tegen. Hij zei, dat Heijstek de gemeente niet kon dienen, in verband met laster van zijn vrouw en dat hij niet optrad als hoofd van het gezin. Lodewijk zei, dat hij niet tegen zijn vrouw op kon. De dominee merkte op, dat Mozes wel tegenover een heel volk stond en u staat slechts tegenover één vrouw, terwijl u het hoofd van de vrouw bent!

Lodewijk was zeer vergevingsgezind. Dit bleek onder andere toen hij zijn dochter Maartje met haar buitenechtelijk kind weer liefdevol in zijn huis opnam, toen zij in Den Haag "in ongeoorloofde gemeenschap" geleefd had.

De Heijstekken waren net als zoveel anderen arm, want 70% van de Nederlanders leefde toen net boven of op de hongergrens. Zijn zoon Pieter, geboren 4 januari 1871 kreeg uit de kas van de diaconie f 100,- te leen om een winkeltje te beginnen. Dit bedrag stond gelijk aan het maandsalaris van ds. G.L. Goris, predikant te Hoek van Holland. Toen het SS Berlin op 21 februari 1907 op de noorderpier van Hoek

van Holland strandde, betekende dat voor het gezin extra inkomsten. Pieter ging met een jol erop uit om lichamen die tegen de beide pieren waren aangespoeld, aan land te brengen. Daarbij vergde hij zoveel van zijn krachten, dat hij de rest van het jaar ziek te bed lag en op 4 december 1907 op 36-jarige leeftijd overleed."

Zijn zoon Lodewijk, geboren 26 november 1895, werd toen op 12-jarige leeftijd kostwinner en trok met de petroleumkar langs de huizen. Daarnaast was hij telegrambesteller. Dit bracht hem in conflict met de kerkenraad, omdat hij ook op zondag telegrammen moest bezorgen. In zijn vrije tijd studeerde hij. Zo werd hij employé bij de posterijen en later hoofdemployé en waarnemend directeur. In 1925 liet hij een huis in de duinen bouwen, waar nu zijn zoon Pieter, geboren 23 mei 1937, de dankbare eigenaar van is.

Dan gaan we er op uit. Er is een mooie stadswandeling uitgezet langs oude gevels en de Sint-Catharijnekerk. En de wandeling was extra mooi dankzij het mooie weer. Cees en ik hebben de toren van de Sint-Catharijnekerk beklommen en hadden boven een prachtig uitzicht over het mooie stadje en de Europoort. We werden boven op de omloop wel geplaagd door massa's kleine vliegjes, maar dat mocht de pret niet drukken. Doordat wij vrij lang boven waren geweest, was de rest van de familie al onderweg langs de geveltjes. Omdat wij ze niet meer zagen hebben we onze eigen wandeling langs de geveltjes gemaakt en zijn we nog bij de prachtige molen van Den Briel geweest.

Vanaf de toren is een fraai uitzicht over de vestingstad.

Ongeveer gelijk met de andere wandelaars kwamen we terug bij De Sjoel. De verfrissing was zeer welkom, want wandelen, toren beklommen en zon maken dorstig. Als laatste punt van de dag maakte Fred ons wegwijs in de genealogie op de digitale snelweg.

Het is verbazend hoeveel informatie er op het internet is te vinden over onze voorouders. In algemene archieven, gemeentearchieven. Ik heb wat gesurfd naar enkele websites die Fred in zijn presentatie heeft genoemd. Er gaat dan echt een wereld voor je open. Je moet uitkijken dat het geen verslaving wordt. Voor degenen die dat nog niet hebben gedaan: stuur een berichtje naar Fred en hij stuurt je de adressen van de websites.

Na een gezellige en leerzame middag gingen we met nog een broodje en een appel terug naar Nuland.

Arie Heijstek

F
A
M
I
L
I
E
O
A
G
i
Ö
K
T
O
B
E
R
2
0
1
1

Een echt jawoord op het toneel van Zaantheater

Hij liet zich zaterdagavond 8 oktober jl. niet afschrikken door de teneur van het cabaretprogramma "Dan maar niet gelukkig" van Veldhuis & Kemper. De 37-jarige Zaandammer Arjen Heistek vroeg zijn drie jaar jongere partner Marianne Rozemeijer ten huwelijk, na het slotapplaus, ten overstaan van het hele publiek. „Ik vraag maar één keer aan iemand of zij met mij wil trouwen. Als ik het doe, dan doe ik het goed.”

Het was een overval, van tevoren beraamd door Arjen, in samenwerking met Remco Veldhuis. De toekomstige bruidegom koos voor het cabaretprogramma omdat die toevallig precies op de datum gegeven werd waarop hij en zijn geliefde elkaar leerden kennen.

Op 8 oktober, zeventien jaar geleden, liepen de twee elkaar tegen het lijf in de toenmalige discotheek *Het Prinsenhof* in Zaandam. Vijf jaar later gingen ze samenwonen en vroeg hij haar 'ten verlovings'.

Maar trouwen schoot er steeds bij in: eerst kwam er een auto, toen een paar dakkapellen. Ondertussen kwamen Matthijs (nu vier) en Roos (nu een jaar) op de wereld. "Het is tijd om de burgerlijke staat te verbouwen", vertelt Heistek.

Bijna vanzelf kwam hij uit bij het Zaantheater. "Op de plek waar later de schouwburg werd gebouwd, heb-

ben wij elkaar de eerste zoentjes gegeven." Heistek en Rozemeijer zijn geregeld te vinden in het Zaantheater.

Arjen houdt wel van 'dit soort dingen'. En dus liet hij Remco Veldhuis, die er meteen voor te porren was, een prijsuitreiking in scène zetten. De argeloze Marianne zat 'toevallig' op de stoel waarop een cd 'viel' en werd op het toneel geroepen. "Ben je alleen?", vroeg de cabaretier haar. Vervolgens kon Arjen ook op het podium komen.

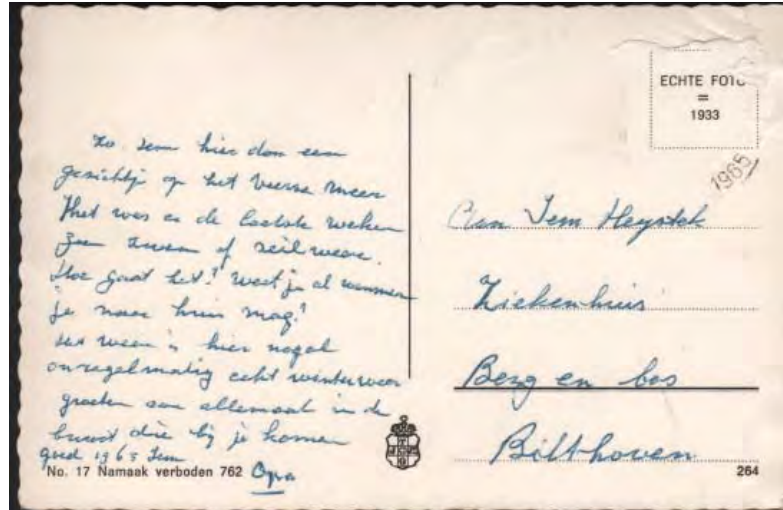
Op het toneel worden gevoelens gespeeld, maar dat was dit keer toch echt niet het geval, te zien aan Heisteks gezicht en gezien de reactie van de aankomende bruid.

De Zaandammer gaf de bruid in spé geen gouden ring maar een snelkoppeling van messing. In die ring staat gegraveerd de datum 8-10-11. De echte trouwringen gaan ze later samen uitzoeken.

Een toevalstreffer met een geschiedenis

Onlangs liep ik iemand tegen het lijf die zei: "Ik heb iets voor jou." Hij verzamelt oude prentbriefkaarten en foto's van plaatsen waar zijn familie voorkomt. Hij zag de onderstaande kaart in een grote bak staan. Het is een kaart van het Veerse meer bij Kortgene. Maar toen hij de kaart omdraaide werd hij verrast door de tekst, want het is een kaart van een opa aan zijn kleinzoon Iem, die in 1965 in het ziekenhuis lag. De originele kaart is in het bezit van de redactie. Degene die het aangaat kan de kaart krijgen. Stuur een e-mail aan redactie@heijstekfamilie.nl, of bel met Cees 0416-27 93 73.

Het Heijstek-familiewapen

Al geruime tijd lag bij mijn oudste zus het borduurpatroon van het Heijstek-Familiewapen. Hoe het ter sprake kwam weet ik niet meer, maar omdat ik graag borduur en op dat moment niets om handen had, kreeg ik het borduurpatroon van haar en ben ik eind 2008 begonnen met borduren.

Op internet gestruind waar je DMC-zijde het goedkoopst kon krijgen en dat is gelukt bij een zaak in Vlaardingen. Mijn schoonzus, wonende te Vlaardingen, gevraagd of zij de zijde in die zaak wilde halen en naar me wilde opsturen.

Voor de handwerkfanaten onder ons hier een (misschien nuttige) tip: Op het borduur-

linnen rijg ik altijd vakken van 10x10 kruisjes. Dat teken ik ook af op het borduurpatroon. Wat ik geborduurd heb, streep ik door. De vakjes onderaan nummer ik van 1 tot en met ... En van beneden naar boven A tot en met ... Zo kun je makkelijk met een bepaalde kleur een eind doorwerken, je kan zo zien in welk vakje je bezig bent. Het is in het begin wel even wat werk, maar naderhand heb je er erg veel gemak van. Begin 2010 was het borduurwerk gereed en heb ik mijn man gevraagd om het in te lijsten.

Wat heb ik er vervolgens mee gedaan? Wij - mijn broers

en zussen en echtgenoten - komen al jaren één keer per jaar bij elkaar. Dat is onze Broers- en Zussendag die meestal rond 14 februari gehouden wordt. Om beurten bedenken we een activiteit om de familie te "behagen", meestal gevolgd door een overnachting op locatie. Ik wilde zelf het borduurwerk niet houden en heb bedacht dat het borduurwerk ieder jaar wisselt van eigenaar en dat dat rond die Broers- en Zussendag moet gebeuren.

In 2010 is het borduurwerk als eerste naar mijn oudste broer Jan gegaan, vervolgens naar de volgende op rij (mits die het wil) en zo gaat het schilderij de familie door. Ik heb het zo geregeld, dat als een broer of zus overlijdt, het schilderij altijd naar de mannelijke nakomelingen gaat. Komt dus een van mijn broers te overlijden, dan mag het borduurwerk naar een van zijn zoons.

Het was wel even een gepuzzel om dat te regelen, maar de brief met mijn wens hoort ook onafscheidelijk bij het borduurwerk.

Broer Jan neemt het borduurwerk in ontvangst.

Joke van der Linden-Heijstek

Het Heijstekenspoek van Rijsenhout

Het speuren naar onze voorouders zit bij mij in het DNA. Mijn vader en opa waren ook altijd aan het speuren naar onze roots. Tal van verhalen kwamen er altijd naar boven. Niet alleen met mijn vader maar ook met mijn ooms wordt het onderwerp 'waar komen de Heijstekken toch vandaan?' nog geregeld behandeld. Mijn vader had het altijd dat er in Rijsenhout ook nog een Heijstek moest zitten. Ik ging er altijd vanuit dat het wel een Hijstek of Hystek zou zijn, waarvan er velen in Nieuw-Vennep wonen. Maar mijn vader zei altijd: "Nee, het is een Heijstek."

Drie generaties Abraham Heijstek.

In mijn eerste levensjaar hebben mijn ouders en ik in de Kamperfoeliestraat gewoond. Daar zag mijn vader op nummer 3 ook een naambordje met Heijstek. Mijn vader zijn stoute schoenen aangetrokken en aangebeeld. Goedendag ik ben Bram Heijstek, wie bent u? Het bleek een Willem Heijstek (geboren 25 oktober 1935, te Haarlemmermeer), zoon van Willem Heijstek (geboren 11 mei 1887, te Haarlemmermeer) kleinzoon van Pieter (geboren 14 november 1848 te Colijnsplaat) en Maria Heijstek, te zijn. De vader van deze bewoner was dus een broer van Abraham Heijstek (geboren 7 maart 1875 te Colijnsplaat) de grootvader van mijn grootvader (overgrootvader van mijn vader). Dus waren we familie van elkaar.

Mijn ouders verhuisden en verder is er nooit meer aandacht besteed aan die kant van de familie. Tot een paar jaar terug. Die spookverhalen van "Er zit daar en daar ook nog Heijstek, maar waar zijn ze dan gebleven?" Dus ik begon met het uitpluizen van het familiebestand. Waar kwam deze Heijstek toch vandaan?. Mijn vader komt uit een gezin van vier jongens, maar deze Heijstekken waren mij natuurlijk bekend. Mijn opa was enig kind, dus dat was ook vrij snel uit te sluiten dat ze daar niet vandaan kwamen. Mijn overgrootvader had alleen zussen, dus daar kwam die naam ook niet vandaan. Maar mijn grootvaders grootvader kwam uit een enorm gezin. Velen van de kinderen stierven jong, uiteindelijk bleven er onder andere vier zoons over waardoor de

naam eventueel voortgezet kon worden.

De vier volwassen geworden zonen van Pieter (I5119) en Maria Heijstek (I5275):

1. Mattheüs (I5212), geboren 30 september 1872 te Colijnsplaat
2. Abraham (I6745), geboren 7 maart 1875 te Colijnsplaat
3. Pieter (I5100), geboren 8 januari 1884 te Haarlemmermeer
4. Willem (I4672), geboren 11 mei 1887 te Haarlemmermeer

Van Mattheüs, Theus of Teeuw genoemd, was bekend dat hij een vrouw en kinderen had in Nederlands-Indië, die toen niet mee terug mochten naar Nederland. Theus heeft zich toen van verdriet de Hoofdvaart ingereden. Daarvan kon dus de mysterieuze Heijstek ook niet afstammen. Van Abraham, daar kom ik uiteindelijk vandaan, dus dat was ook niet de lijn die gezocht werd.

Van Pieter, komen we volgens het bestand uiteindelijk via een zoon Pieter bij een kleinzoon Bart. Na Bart houdt het spoor op. De mysterieuze Heijstek zou dus eventueel deze Bart kunnen zijn. Van Willem was al het een en ander bekend dus die kon ook niet de mysterieuze Heijstek zijn.

Drie generaties Abraham Heijstek bij hotel de korenbeurs, te Kortgene.

Hetgeen mij verbaasd is dat Bart en Matje Heijstek-Huiskens kinderloos waren gebleven. Dat terwijl voor die tijd grote gezinnen redelijk vaak voorkwamen. Maar ja alles is mogelijk. En het mooiste volgens de databank leefde Bart nog. Daar begon de speurtocht naar de naald in een letterlijke hooiberg. Huiskens is een Aalsmeerse naam dus had ik de speurtocht omgedraaid, op zoek naar familie van Matje. Na lang zoeken vond ik wel familie van Matje maar die kende Bart niet.

Op de foto met de dorsmachine. Helemaal links met de snor, Teeuw Heijstek. Het kleine ventje rechts moet Gilles Heijstek zijn. Mijn vaders opa. De man rechts van Gilles moet de vader van Gilles, Bram Heijstek, zijn.

Om Bart toch te vinden heb ik een groepsmail verstuurd aan de oudere generatie mensen van Aalsmeer om mij heen. In de hoop dat iemand ene Bart Heijstek uit Rijsenhout zou kennen. Daar kwamen geen positieve reacties op naar boven. Vervolgens een advertentie in de krant en op marktplaats. Na lang wachten kwam er in ene reactie van iemand. Die meende dat zijn collega een zoon was van die Heijstek. Van die Heijstek kreeg ik te horen dat er inderdaad een Bart Heijstek in Rijsenhout woonde, zijn broer.

Ik kreeg een telefoonnummer van die Bart, maar Bart gaf aan dat ik beter met zijn broer in gesprek kon gaan. Bart had een hersenbloeding gehad en wist niet zoveel meer. Met de broer kreeg ik geen contact meer. Op 3 oktober 2011 trok ik mijn stoute schoenen aan, en via een relatie bij de gemeente kreeg ik zijn adres en ben ik naar Bart toegegaan. Ik belde aan en een tegen de zeventig uitzijnde man deed open. "Als het goed is bent u Bart Heijstek ik ben Bram Heijstek", zei ik en gaf de man een hand. "Kom binnen", zei hij en van het een kwam het ander. Het bleek de zoon van de mysterieuze Bart Heijstek te zijn. De man was openhartig en vertelde veel moeite met zijn achternaam te hebben. Hij had een turbulente jeugd gehad en had weinig aan zijn vader en moeder gehad. Ook diverse ziekten hadden

hem getroffen dus over zijn 'ouwe heer' had hij het niet graag over. Dit vond ik op zich jammer ik hoopte namelijk dat er wat verteld kon worden over zijn opa of misschien nog wel verder.

Zijn tante Zus (Batje Heijstek, geboren 17 mei 1922 te Haarlemmermeer) leefde nog wel. Het gesprek leidde er wel toe dat de stamboom weer aangevuld kan worden met twee nieuwe generaties voorkomend uit Bart Heijstek, zoon van Pieter, kleinzoon van Pieter en Maria Heijstek. Alleen sterft bij deze laatste Bart letterlijk en figuurlijk de naam Heijstek uit, want de nieuwe generaties bestaan alleen uit dochters.

Bram Heijstek

Het huisje van Pieter en Maria Heijstek. zoals het in 1988 in Colijnsplaat stond aan de Ringweg nummer 30.

Digitaal Genealogisch (Stamboom) Onderzoek

In vervolg op mijn presentatie tijdens de Heijstek Familiedag 2011 te Brielle, geef ik nogmaals enig inzicht in het digitaal genealogisch onderzoek. Ook nu weer is het een bloemlezing van internetadressen waarvan informatie is te halen. Wie waren mijn voorouders, wie zijn de voorouders van mijn levenspartner? Is die Heijstek die zijn of haar familienaam anders spelt dan ik toch familie? Kinderen trouwen, krijgen zelf kinderen die ooit wel eens zouden willen weten wie de voorouders zijn van hun vader. Voor een deel zijn antwoorden op deze en andere vragen terug te vinden in de database van de Heijstek familiestichting (www.heijstekfamilie.nl). Dat gaat niet op voor takken van de familie die in 'kwartieren' verder van de Heijsteklijn zijn komen te staan. In dat geval dient men zelf op zoek te gaan naar de van toepassing zijnde gegevens.

Met deze verhandeling heb ik niet de intentie volledig te willen zijn. De publicatie dient slechts als een handreiking om de beginnende genealoog op weg te helpen en om latente belangstelling voor deze leuke hobby bij anderen te ontwikkelen. Mensen die leven laten sporen na, in welke vorm dan ook. Sporen die terug te vinden zijn in archieven of in toenemende mate in digitale archieven. Het fysiek bezoeken van een archiefgebouw kan voor sommigen een drempel zijn. Voor die aspirant-onderzoekers is het bewandelen van de digitale snelweg een uitkomst. Onderzoek doe je dan vanuit je bureaustoel terwijl buiten regendruppels tegen de vensters kletteren. Genealogen gaan op zoek naar genoemde sporen en verzamelen in beginsel gegevens over personen die aan elkaar verwant zijn. Het gaat daarbij om voor- en achternamen, plaatsen van geboorte, doop, overlijden, begraven of cremieren aangevuld met data en plaats van een huwelijk. Een volgende stap is het noteren van de verwantschappen. Wie behoort tot welk gezin? De beginnende genealoog maakt aantekeningen en gebruikt daarbij verschil-

Grafische symbolen en afkortingen

BENAMING	SYMBOOL	AFKORTING
geboren	*	geb
gedoopt	~	ged
onwettig geboren	(*)	
dood geboren	+*	
ondertrouw	o	otr
gehuwd/getrouwd	x	geh/tr
gescheiden)()	gesch
overleden	+ of †	overl
gesneuveld	X of X	gesn
begraven	□	begr
gecremeerd	♁	gecr
man	♂	m
vrouw	♀	v
tak uitgestorven	++ of ††	

lende symbolen om de soort van verschillende data aan te duiden. Al snel zal hij of zij opmerken dat het overzicht niet meer is te bewaren. Een computer biedt dan uitkomst door gebruik te maken van een van de vele genealogiebeheerprogramma's waaruit een onderzoeker kan kiezen.

Al bij aanvang van genealogisch onderzoek is het verstandig gebruik te aan maken van een speciaal daarvoor ontwikkelde software. Hierbij kan gekozen worden uit een scala aan programma's. Een Nederlandstalig programma is Aldfaer (www.aldfaer.net) en is gratis te downloaden. Op het internet zijn ook andere programma's te vinden. Belangrijk bij de keuze van een programma is om zeker te zijn of de eenmaal ingevoerde data is te exporteren in het GEDCOM-formaat zodat gegevens later kunnen worden geëxporteerd naar een ander programma als die wens zou gaan ontstaan.

Na de gegevens van uw gezin in uw database te hebben ingevoerd, aangevuld met die van ouders en grootouders, heeft u wellicht het moment bereikt om in archieven te gaan snuffelen. Werk daarbij stap voor stap terug in de tijd en vul de gevonden data consequent in in uw computersysteem. Dan houdt u overzicht en wordt al doende het spoor duidelijk dat u aan het volgen bent. Noteer altijd de bron waar u gegevens van hebt overgenomen zodat u daar later

naar kunt teruggrijpen. Schroom niet gebruik te maken van de kennis van anderen. Maar blijf wel kritisch op wat u vindt. Genealogie is mensenwerk, en genealogen maken onbewust fouten. Controleer ontvangen data aan de hand van de originele archiefbronnen. Houdt er rekening mee dat namen niet eenduidig vastliggen. Heijstek, Heistek en Heystek zijn drie schrijfwijzen, maar zijn allen nazaten van ene Lodewijk Heijstek uit Uitwijk en vormen dus één familie. Door bijvoorbeeld ambtelijke verschrijvingen zijn de afwijkende schrijfwijzen officieel geworden. Genealogen gaan uit van de schrijfwijze op oudste akte en dat is in deze tijd de geboorteakte. De op die manier geschreven familienaam van een jongboren kind is voor de genealoog de enig juiste. Aan de hand van de geboortedatum en -plaats of bijvoorbeeld huwelijksdatum en -plaats van een van uw grootouders kunt u in het archief van die gemeente gaan snuffelen. Internetadressen van archieven zijn terug te vinden op een algemene website. U kiest het archief bij de gezochte plaatsnaam. Over het algemeen werken deze websites intuïtief zodat ik uitleg van het werken ermee achterwege laat. Weest u er van bewust dat er in archieven onderscheid wordt gemaakt tussen de Kerkregisters, meer bekend als de DTB-boeken (Doo-, Trouw- en Begraafregisters) en de BS (Burgerlijke Stand). Gaat het om gegevens uit de periode voor 1811, dan zoekt u in de DTB, de gegevens uit de latere periode vindt u in de BS.

Veel archieven bieden nog steeds de mogelijkheid om gratis akten te downloaden. Het is verstandig dat te doen en deze op uw PC op te slaan zodat u deze afbeeldingen aan een record uit uw database kan koppelen. Neem de moeite de akten te lezen en in het bijzonder de documenten die bekend staan als "huwelijksbijlagen". Daaruit haalt u aanvullende informatie en kenmerken van de betrokkenen. Kent u van een persoon geen geboorte- of woonplaats, dan zijn er meer algemene sites om te zoeken. Voorbeelden zijn Genlias en de Digitale Stamboom. U zoekt dan direct in de archieven van aangesloten organisaties. Bent u tegen een familielid aangelopen die tijdens zijn leven in Den Haag woonde, kunt u gaan zoeken in de virtuele studiezaal van Den Haag waar meer dan een miljoen BS-akten door middel van indexen zijn door te spitten. Hetzelfde archief heeft veel persoonskaarten gepubliceerd waarvan u de scans kunt bekijken en desgewenst downloaden. Weet u van een persoon de provincie waar hij of zij heeft gewoond, dan kunt u op zoek gaan in een van de regionale Historische Centra. Om in één keer honderden kilometers archiefmateriaal te doorzoeken, kunt u van verschillende website gebruik maken. Bijvoorbeeld van www.archieven.nl, of u zoekt bij www.thematis.nl, www.dedigitalestamboom.nl, of www.genlias.nl. Interessante toegangen tot het internet zijn te vinden op Geneaknowhow.net. Naast verwijzingen naar archieven in de verschillende provincies, kan er ook worden gezocht in passagierslijsten van schepen die uit Nederland zijn vertrokken. Op dezelfde website vindt u koppelingen naar archieven in België en vele andere landen.

Bestaat het vermoeden dat een van uw voorouders uit de 16^e tot en met de 19^e eeuw in zijn leven soldaat is geweest, verzuim dan niet te surfen naar Soldatengenealogie. Behalve informatie over de voormalige militairen, vindt u ook data over landlopers, zwervers, bedelaars, vagebonden en publieke vrouwen. Vermoedt u dat een voorouder de kost verdiende als 'scherprechter', dan vindt u hem mogelijk terug op deze website. Veel van deze bronnen zijn gekoppeld aan websites van het Nationaal Archief. 'Recente' data zijn niet openbaar vanwege een Wettelijke Openbaarheidstermijn. Geboorteakten mogen eerst na 100 jaar openbaar worden gemaakt, huwelijksakten na 75 jaar en overlijdensakten na 50 jaar. Deze wettelijke beperking geldt niet specifiek voor op het internet gepubliceerde data. U loopt er ook tegen aan als u een archief persoonlijk bezoekt. Ervaring heeft mij geleerd dat deze regels niet altijd consequent worden opgevolgd.

Een praktische weg om toch aan gegevens uit deze periode te komen, is door gebruik te maken van op het internet gepubliceerde familieberichten. Er zijn meerdere websites die deze berichten publiceren. Het zijn geen dublures van elkaar, ze vullen elkaar aan. Vergelijkbaar is door te zoeken naar bidprentjes. In het verlengde hiervan ligt het voor de hand te zoeken of er voor de gezochte persoon een grafzerk is opgericht.

Op veel plaatsen in het land zijn vrijwilligers in archieven druk met het digitaliseren van de zogenoemde Notariële Archieven die een dankbare bron zijn voor de genealoog. Hier haalt men niet direct de primaire genealogische data weg, zoals geboorte- en trouwdata, maar wel de informatie die veel zegt over hoe de persoon toen in de maatschappij heeft gestaan. Als u Googled op *collectie notariële akten* kunt u menig middagje besteden aan het doorzoeken ervan. Steeds vaker worden oude couranten gedigitaliseerd en op het internet gepubliceerd. Zij vormen een dankbare bron van informatie. De Koninklijke Bibliotheek bewaart niet alleen deze kranten, maar stelt ze ook via het internet beschikbaar. Zie hiervoor www.kb.nl.

Wordt vervolgd.

Fred Heistek

Regionale Historische Centra

Groningen www.groningerarchieven.nl
Friesland www.tresoar.nl
Drenthe www.drentsarchief.nl
Overijssel www.historischcentrumoverijssel.nl
Flevoland www.nieuwlandergoedcentrum.nl
Gelderland www.geldersarchief.nl
Utrecht www.hetutrechtsarchief.nl
Noord-Holland www.noord-hollandsarchief.nl
Zuid-Holland www.nationaalarchief.nl
Zeeland www.zeeuwsarchief.nl
Noord-Brabant www.bhic.nl
Limburg www.rhcl.nl

Nieuwe abonnees

Overleden

Op 28 augustus 2011: Machiel Crielaard in Zutphen (geb. 11 februari 1928), echtgenoot van Paula Hijstek
Op 21 september 2011: Hendrikus Hijstek in Apeldoorn (geb. 12 november 1953).
Op 18 november Jannie Kooij te Linnen (geb. 20 januari 1928), weduwe van Jaap Heistek.

Geboren

Op 28 augustus 2011: Olivier Heijstek, zoon van Arjan en Anneke Heijstek.

Van links naar rechts vier generaties Heijstek: Olivier Heijstek, Arjan Heijstek, Jan Heijstek met op zijn arm Olivier Heijstek .

Artikelen met familiewapen

De stichting heeft leuke artikelen met ons familiewapen op voorraad zoals:

- A6-notitieblokjes (4 stuks voor EUR 5,-)
- schuifpuzzeltjes (per stuk EUR 1,-)
- linnen tasjes (3 stuks voor EUR 5,-)
- vlaggen (150x100 cm) (per stuk EUR 50,-)
- paraplu (per stuk EUR 10,-)

Neem voor meer informatie en bestellingen contact op met Fred Heistek.

